

RORÁTNE SVÄTÉ OMŠE.

Pre advent typickým, dnes po dlhých rokoch zabudnutia postupne obnovovaným cirkevným zvykom sú takzvané roráty. Pôvod rorátnych omší môžeme hľadať v dobe vlády Karla IV., ktorý zaviedol celoročnú prax votívnych omší k Panne Márii. K týmto omšiam sa pripojila tradícia liturgického spevu.

Roráty sa zvyčajne začínajú v skorú rannú hodinu. Ich názov pochádza zo začiatkových slov verša z proroka Izaiáša: *Rorate caeli desuper*. Tento úvodný latinský spev vytvára atmosféru onoho času očakávania. Rorátne sv. omše sa slávia každý deň adventu okrem nedele a prikázaného sviatku 8. decembra. Nakoľko to liturgia dovoľuje, slávi sa formulár sv. omše o Panne Márii a kňaz používa biele rúcho. V prvých slovách rorátnej svätej omše týchto dní je tajomstvo Adventu ba celej ľudskej existencie zhrnuté do dvoch veršov. Postačí jediný okamih pozornosti, aby tieto slová prenikli nielen do ucha, ale aj do duše:

**Rorate caeli, desuper, et nubes pluant justum:
aperiatur terra, et germinet Salvatore**

Roste nebesá zhora, oblaky nech pršia Spravodlivého;
Nech sa otvorí zem a vyklíči Spasiteľa. (Iz 45,8)

Príchod Krista, ktorý túžobne očakávame, má tri podoby. V prvom rade sa pripravujeme na slávenie Vianoc, tajomstvo vtelenia. Chválime Boha, ktorý tak miloval svet, že nám poslal svojho Syna. Druhý príchod Krista sa deje v našich srdciach najmä prijímaním Eucharistie a cez túto prípravu našich sŕdc sa máme pripraviť aj na našu večnú vlasť a na príchod Krista ako Ženícha a Sudcu po našej smrti a pri Poslednom súde. Advent teda hlása príchod Krista včera, dnes a zajtra. Včera ako Dieťaťa v jasliach, dnes skrytého v chlebe a zajtra v naplnení ako nášho Ženícha a Sudcu.

Na roráty chodili počas adventu celé rodiny, a to spravidla každý deň. Ľudia vstávali za tmy, poobliekali sa do teplých šiat, lebo vonku už bola zima. Vzali si lampáše a často krát brodiac sa snehom a znášajúci štipľavý mráz, smerovali do kostola. Obraz otcov prešľapávajúcich cestu v snehu nasledovaných deťmi a matkami, ktoré často niesli najmenšie deti na rukách, patrí k spomienkam mnohých ľudí aj na Slovensku. Niesli si so sebou lampáše so sviečkami, pretože vnútro kostola mohlo osvetľovať len toto svetlo.

Obloky chrámu už bývali rozsvietené a hoci bolo iba šesť hodín ráno, boli vnútra kostolov plné ľudí všetkých vekových kategórií. Nechýbali ani deti, ktoré by možno rady sladko spali, ale dospelí ich brávali so sebou. Pri rorátnej omši pribúdanie svetla, ktoré pri svitaní prenikalo do kostola, symbolizovalo približovanie druhého príchodu Krista.